

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Anykščiai

1980 m.

Ilepos

19 d.

Seštadienis

Nr 85 (4125)

KULTŪRA

Kaina 2 kap.

Eina nuo 1948 m.

J. Bulvydo plakatas (ELTA)

Užduotys įvykdytos

Vykdydami socialistinius įsipareigojimus, gražių gamybinų laimėjimų pasiekė Anykščių autokelių valdybos darbuotojai. Šių metų šešių mėnesių bendras gamybinis planas įvykdytas 101 proc., kapitalinio ir vidutinio remonto bendravalstybinuose ir respublikiniuose keliuose planas įvykdytas 111 proc. Sutaupyta kuro, statybinų medžiagų už 690 rub. Darbo našumo planas įvykdytas 101,8 proc.

Sutinkant Tarybų valdžios atkūrimo Lietuvoje 40-ąsias metines, vykdamas priimtus socialistinius įsipareigojimus neblogai padirbėjo rajono kelininkai, buldozerininkai J. Maldžiūs, V. Gražys, vairuo-

A. Nemickas

1940 metų Ilepos 21-oji įėjo į istoriją kaip Tarybų valdžios atkūrimo, Nemuno krašto liaudies sėkmių ir lūkesčių išsipildymo diena. Šiandien pažymėjome šio reikšmingiausio įvykio 40-ties metų jubiliejų. Tris dienas respublikos sostinėje vyko šio brangaus jubiliejaus renginiai. Jų metu Lenino ir Tautų draugystės ordinais apdovanoti Tarybų Lietuvai buvo įteikti trečias aukštas apdovanojimas — Spalio revoliucijos ordinas.

Aukštas apdovanojimas, jaudinančias TSKP Centro Komiteto, TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo ir TSRS Ministrų Tarybos sveikinimo žodžiai, aukštas mūsų darbo įvertinimas kelia visų darbo žmonių džiaugsmą ir pasididžiavimą, įkvepia juos naujais komunistinio statybos laimėjimais.

Kova už Tarybų valdžią, kėlis į socializmą, į mūsų dabartinį gyvenimą buvo ilgas ir nelengvas. Tai atkaklių kovų, pasiaukojamo darbo kėlis. Jį ryškiai nušvietė Didžiojo Spalio pergalė, pirmosios pasaulio darbininkų ir valstiečių valstybės laimėjimai. Ir nors 1918 metais susikūrusią Lietuvą Tarybų valdžią užsienio interventai ir vietos buržuazija paskandino kraujuje, nors ilgas metus slautėjo fašistinė tironija, Komunistų partijos vadovaujama Lietuvos liaudis išstvermingai kovojo prieš fašistų priespaudą ir šią kovą pergalingai užbaigė 1940 metų birželį.

Klastingas hitlerinės Vokietijos užpuolimas, beveik keturis metus trukęs Didysis Tėvynės karas pareikalavo didžiulių aukų, didžiulio jėgų įtempimo: jis buvo tarybinų tautų moralinės-politinės vienybės, jų susitelkimo apie Tarybų Sąjungos komunistų partiją išbandymu. Ši išbandyma garbingai išlaikė ir Tarybų Lietuvos liaudis, įpynusi savo žiedus į didžiosios pergalės vainiką.

Po Spalio vėliava, žengdami komunistinio kūrimo keliu, šiandien mes teisėtai galime didžiuliu reikšmingiausiais laimėjimais, pasiektais visose gyvenimo srityse.

Anykščiai — žemdirbių kraštas. Tačiau tarybiniais

A. BUDAVICIUS
Anykščių rajono LDT vykdomojo komiteto pirmininkas

metais ir čia išaugo pramonė, šiandien duodanti vos ne pusę rajono gamtinės produkcijos. Iš amatininkų dirbtuvėlių į šiuolaikinę gamyklą išaugo „Spartako“ fabrikas. Dabar čia gaminama produkcijos 12 kartų daugiau negu prieškariniais metais. Kartu su gamybos augimu augo ir stiprėjo fabriko kolektyvas. Darbo veteranai mėlę darbui ir gimtajam fabrikui perduoda jaunajai kartai. Šiandien fabrika gerai žinomos Kristinos ir Jono Prusakovų, Jevdokijos ir Nikolajaus Radionovų šeimos. Ne vienas pirmūnas apdovanotas ordinu ir medaliais. Už aukštą gamybos rodiklį, pažymint V. Lenino gimimo 110-ąsias metines, „Spartako“ fabriko kolektyvas apdovanotas LKP Centro Komiteto, LTSR Ministrų Tarybos, LLKS Centro Komiteto ir Profesinių sąjungų respublikinės tarybos lenininu Garbės raštu.

Ryškūs didžiausios rajono pramonės įmonės — vyso pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ kolektyvo laimėjimai. Penkmečio planą jau įvykdė 6 susivienijimo brigados. Respublikiniame socialistiniame lenktyniavime Tarybų valdžios atkūrimo Lietuvoje 40-mečio garbei susivienijimo „Anykščių vynos“ kolektyvas tapo lenktyniavimo nugalėtoju, iškovojo LTSR Maisto pramonės ministerijos ir šakinės profsąjungos respublikinio komiteto pereinamąją raudonąją vėliavą.

Gražias darbo pergalės iškovojo ir kitos rajono pramonės įmonės, statybinės organizacijos.

Neapajįstamai pasikeitė žemės ūkis. Užtenka pasakyti, kad vien mūsų rajone numeliuota 53.000 hektarų žemės, tuo tarpu kai per visą buržuazijos valdymo laikotarpį visoje Lietuvoje tebuvo numeliuota 40.000 hektarų. Bendroji žemės ūkio produkcija, lyginant su 1940 metais, pernai buvo daugiau kaip dukart didesnė, o grūdinių kultūrų derlingumas išaugo 2,7 karto.

Pastoviais aukštais derliais garsėja „Anykščių šilėlio“, „Gintaro“, „Svyturio“ kolūkliai, Sodninkystės tarybinis ūkis, Elmininkų bandymų stoties eksperimentinis ūkis. Čia kasmet iš pasėlių hektaro gaunama vidutiniškai po 28—33 cent grūdų. Smarkiai išvystyta gyvulininkystė. Jos produkcija, lyginant su 1940 metais, padidėjo 2,5 karto. Visa tai pasiekta broliško tarybinų tautų bendradarbiavimo, sąžiningo žemdirbių darbo dėka. Mes didžiuliam kaimo mechanizatoriui Albui Strazdui iš „Anykščių šilėlio“ kolūkio, Alfonsui Andriūnui iš „Atžalyno“ kolūkio, Elmininkų eksperimentinio ūkio karvių melžėjai, Socialistinio Darbo Didvyrei Genovaitė Galintėnė, „Svyturio“ kolūkio karvių melžėjoms Petronai Pušėckina, Onai Siaučūnienei, gyvulių augintojais Vytautu Sukliu, Angeliu Sapokieniu iš „Lenino kelių“ ir „Anykščių šilėlio“ kolūkių ir daugeliu kitų. Neįkainojamą indėlį, vystant rajono žemės ūkį, įnešę sumanūs gamybos organizatoriai, ūkių vadovai Vladas Sostakas, Aleksandras Slavenskas, Zinovėjus Názaro-

vas, Vytautas Kovas, Antanas Abraškevičius ir eilė kitų. Tėvynės aukštai įvertino anykščių žemdirbių triušą: daugiau kaip 800 darbo pirmūnų ir gamybos vadovų apdovanoti vyriausybiniams apdovanojimams, daugeliui suteiktas nusipelnusio žemės ūkio darbuotojo vardas.

Dideli laimėjimai pasiekti prekyboje, sveikatos apsaugoje, socialinio aprūpinimo, švietimo ir kultūros vystymo srityse. Šią įtikinamą rodą tai, kad per praėjusius metus rajono gyventojams parduota prekių už 37 milijonus rublių, kad rajono darbo žmonių sveikatos sargyboje būdi 90 gydytojų ir daugiau kaip 300 viduriniojo medicinos personalo darbuotojų, kad valstybinės ir kolūkinės pensijos gauns apie 12.300 gyventojų, kad mokyklai lanko 6800 mokslėjų, kad rajono centre turime puošnų Kultūros rūmų, 40 kultūros namų periferijoje, 51 biblioteką.

Dideli mūsų pasiekimai. Bet dar didesni uždaviniai laukia tolesniame komunistinės statybos darbe. Netenka abejoti, kad rajono darbo žmonės negalės įgyti X-ojo penkmečio uždavinių įgyvendinimui, darams autika TSKP XXVI suvažiavimą.

Tarybų valdžios atkūrimo Lietuvoje 40-mečio proga už laimėjimus plėtoja Lietuvos ūkį, mokslą ir kultūrą keturiasdešimt trys Anykščių rajono darbo žmonės apdovanoti LTSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo garbės raštais.

Apdovanojimų tarpe (iš kairės) vyso pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ cechų viršininkas Jakovas Jakimovas, rajono Rušių mazgo operatorė Stasė Steponėnienė, Centrinės ligoninės vaikų ligų skyriaus vedėjas Romualdas Žekas, Elmininkų bandymų stoties eksperimentinio ūkio viršininkė Genė Puodžiūnienė, Autokelių eksploatavimo linijinės valdybos vyr. inžinierius Valdemaras Burauskas, Vidaus reikalų skyriaus darbuotojas, milicijos vyresnysis seržantas Justinas Černiauskas.

J. Junevičiaus nuotr.

Bičiulių moralinė parama

1939 m. pradžioje. Okanota diena. Netikėtai į Kauno kalėjimo 144 kambarį įvarė aukštą vyrą. Vėdas labai lietas, žandikauliai prastose, akys labai mėlynos. Turbūt todėl, kad gimė melsvais ežerai tyvuliuojančiame krašte — Utenos apskrityje. Apsivilkęs smarkiai aptrintu juodu paltu. Syptelėjo su sarkozmu.

— Nespėjau pakelti draugų smetoniškos. Tik ką iš šlaunų kalėjimo. Gydytis...

Ramus. Net labai. Ir negalėjai nesistebėti tuo. Juk fašistai ji buvo nutelę sušaudyti. Du syklius su politiniais kalėjimais dalyvavo bado streike. Per revoliucijos šventes inkvizitoriai daužė už dainavimą.

Svečias atsisėdo ant nary krašto. Snekasi su staliu iš Anykščių A. Jačiu.

— Kas naujo? — pagaliau paklausė J. Gruodis. — Jau 10 metų, kai mane atskyrė nuo gimtųjų laukų.

— Vėliau sėdė pasėjai, — su pasididžiavimu atsiliepė anykštėnas. — Bėrai į Utenoje. O ji išėjo ir Anykščiuose! — tęsė A. Jačys. — Stal tavo pasekėjai! — paro-

dė jis A. Vildžiūnui ir šalia jo skaitanti jaunuolė. Rytas. „Seimlininkė“ J. Gvildys išriklavo ant stalo krašto duonos riekes. Sykčiai tepė sviestu. Priėjo A. Jačys.

— O Juozai riebiau... Serga... Bet ligonis užsispyrė! — Man, kaip visiems! — Nesispirk.

Pagalau jis paėmė didelį kėšį paskutiniųjų. Ir taip spyrėsi kiekvieną pusrytį.

Vėl vyras aidė! — Rinkime kameros atstovą! — Juozai! Juozai!

35 vyrų pakėlė rankas už buvusį mirtininką. Ir jam jau sunkiau, neramiau negu visiems. Iš visų kamery suplankta laiškeliai. Skaityk, saugok. O rytą — atsakyk, išsiuntinėk. Taip pat ir į moterų skyrių.

Stebino jis ir išsprisimu. Ligi arešto Utenoje mokyklos nelankė — namelius statė. O bekalėdamas įsivainio gimnazijos kursą. Atkakliai ir ilgai studijavo politinę ekonomiką. Kam? Šit rūsie skudamas bulvės matė du ankštus, dulketus karstus. Svalčiojo ponai: džiovintink

iki ir vieną naktį slapta palaidos. O jis, — bestudijuodamas Marksą, Leniną, — įsitikino: darbo masės ir jam atneš saulę. Atneš!

Jis išmoko ir rusų kalbą. Kaip? Tyllai skaitydamas L. Tolstojų, A. Čechovą, M. Gorkį ir niūniuodamas dainas, gimusias ant Volgos kranto. Matydavau dieną pradėdavo su Zemaitės ar P. Cvirkos, su S. Nėries ar A. Venclovos tomeliu. Kartais Juozas garšiai prabyla:

— Ak, tas Cvirkai! Sifido jis mane, griebia už širdies! Rodos, lengviau kalėti, kai final — Salomėja Nėris irgi su mumis! Tokia švelni! Rodos, ir glėžna...

Negalėjai nesidžiaugti tokiu jo blaivia nuomone apie rašytojus antisfašistus. Juk ilgiau kalint labai sunku dialektikaliai įvertinti kurio nors pažangaus rašytojo vaidmenį. O Juozas Gruodis sugebėjo.

LKP istorija? Jis ją rašė savo nugara, pūslėtais delnais, kaldamas kitiems „priedėdamąją vertę“ Utenos apskrityje ligi arešto. Pagaliau — rašė grandinėmis. Rašė žvelgdamas į socialistinę ateitį su L. Adomaus-

ku, P. Glovacku, P. Zibertu, K. Didžiuliu...

Jei ponai ji būtų įleidę į tribūną, jis faktais būtų nu-ginklavęs fašistinius minist-rus, „elitą“ išryškėtų: kal-namas revoliucionierius žer! visa galva aukščiau už sa-vo įgudusį klasinį prieša ne tik moraliniu tyrumu, bet ir blaivia mintimi.

1940 m. sausį fašistai mė-gino politinių kalinių kailių įvykdyti „eksperimentą“.

— Neįleisima laikraščiai! Juozas Gruodis tarė: — Aptarkime! Aptarkime! Pasirakė ir jis:

— Kas čia lems? Nagi, proletarai! Taip ir atsitiko. Vėl sekė-ma politinius įvykius per laikraščius.

O 1940 m. pavasarį jis susirūpino. Pranešė kame-ral:

— Draugė rašo: Jis iš-veš į Lukiškių kalėjimą. Po to — vyrus.

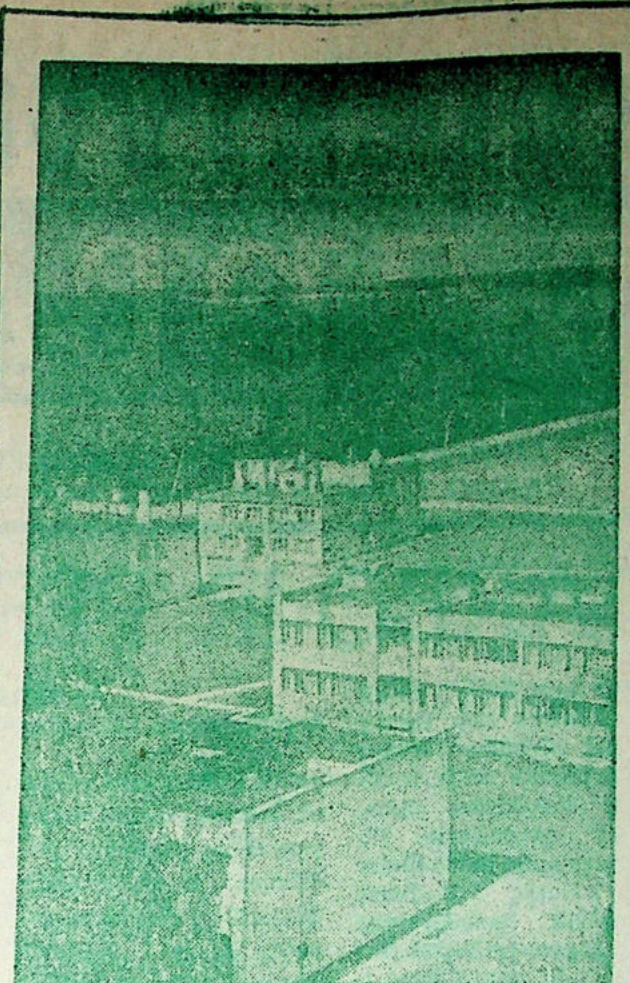
Smeltona kėsinosi nukapo-ti mūsų ryšį su gyvy pasau-liu. Nes Kauno kalėjimą slapta lankė „Izvestijos“, „Tiesa“, LKP atstovai. Visai kamerali švystelėdavo saulė, kai Juozas pasakyda-vo „diktorui“ po vakarinių patikrinimų (tada saugiau):

— Skaityk! Skaityk! Ir šit sužėrėjo birželio 18 diena. Prižiūrėtojas nuo du-ty nudraskė kortelę: „kalini-ti iki gyvos galvos“.

Jis išėjo. Išėjo su A. Ja-čiu. Išėjo su vyrais ir mo-terimis, kurie už grotų mo-kėsi iš Marksą, iš Leniną, kaip perartį gyvenimą pagal socializmo dėsnius.

A. Liepsnionis

Kaunas

Taip atrodo Maudlinaitės Aukštoji — Sodninkystės tarybinio ūkio pagrindinė gyvenvietė — iš paukščio skry-džio. Sloje gyvenvietėje, jaučiuose su vėlais patogumais butuose atskleidė žuvininkų daugybinę šio ūkio darbu-tojų šeimą.

J. Jurevičiaus nuotr.

PAGAMINTA DRAUGŲ RANKOMIS

Nebe už kalnų didžiulis duonos augintojų rūpestis — įvairių „Gintaro“ kolūkių mechaninių dirbtuvų vis gausesnės būsimam dar-bymečiui paruoštos ir išri-kuotos technikos bei mecha-nizmo gretos. Neseniai glin-tariečiai jas papildė nauji-telais grūdų kombainu SKP-5 „Niva“. Tai kol kas bus pirmas tokios markės ma-šina ūkyje — rostoviečių pa-gamintas naujasis „laukų laivas“ turi padidinti galin-gumo variklį, vietoje renka ir smulkina šiaudus...

— Su „Rosselmašo“ ga-myklos ženklu į mūsų rajo-no ūkius šiame atkeliaus 20 įvairių modifikacijų grūdų kombainų, — pasako-ja Anykščių rajono gamybinio susivienijimo „Žemūk-technika“ vyr. prekių žinovė Virginija Valiulienė. — Rei-kia pastebėti, jog bemaž vi-sa pagrindinė žemės ūkio technika, šiandien triūsianti mūsų kolūkių ir tarybinų ūkių laukuose, būtent ir pa-gaminta brolišku tarybinų respublikų darbininkų ranko-mis. Antai, anykštėnų adre-sas gerai žinomas kaimyni-nės Baltarusijos Minsko traktorių gamintojams. Mū-siškiam mechanizatoriams, savo ruožtu, nemažiau pa-žįstama patikimai ir puikiai pagaminta minkiečių pro-dukcija. Ypač gera paklausa šalies ir užsienio rinkose tu-ri MTZ-82 markės traktoriai. Septynetas naujų jų šiame sugaus ir Anykščių laukuose. Traktorių parką taipogi papildys dar penkiolika dar-bo našumu nedaug nusilei-džiančių MTZ-80 tipo maši-nų. Norint suminėti visus tarybinius metais užgimu-sius ir sutvirtėjusius drau-giškus ryšius su didžiosios Tarybų šalies tautų dirban-čiaisiais — ne taip papras-

Ką tik gauta linų kultūrijų slunta iš broliškosios Baltarusijos. Rajono gamybinio susivienijimo „Žemūk-technika“ vyr. prekių žinovė V. Valiulienė ir darbinin-ka, komunistinio darbo sportuolis komunistas Aleksejus Sarniovas apžiūri naują gautą mašiną.

J. Jurevičiaus nuotr.

ta. Stai iš Odesos atkeliaus 23 galingieji traktoriai T-150K, iš Gomelės — sils-o kombainai, traktorinės priekabos, iš Lovo — am-o-uikinio vandens purkštuvai, o iš Ukrainos sostinės Kije-vo — ekskavatoriai. Mūsų žemės ūkiui reikalingo in-ventoriaus ir mechanizacijų siuntas ruošia Brianksio, Charkovo bei eilė kitų šalies žemės ūkio mašinų in-dustrijos centru. Antra ver-tus, išjungusi į vieną ta-rybinę tautų šeimą, Lietuva turi plačias galimybes pre-kybiniams ryšiams užmegyti su kitomis socialistinė šalimis. Jau nebe pirmi metai prideramą vietą rajono žem-

dirbių aktyse užsitarnavo čekoslovakiska cukrinių run-kelių doravimo technika. Vo-kietiškos Demokratinės Res-publikosje pagaminti presai-rinktuvai, bulvių kasamosios-pakrovėjai, geru žodžiu mi-nima kaimynų lenku tiekia-ma šienavimo technika.

— Vien tik per baigia-muosius dešimtojo penkme-čio metus rajono žemdirbiai įsigys įvairios žemės ūkiui reikalingos technikos bend-rai 1 milijono 865 tūkstančių rublių sumai. — paskaitė-vo Anykščių gamybinio su-sivienijimo „Žemūktechnika“ vyr. prekių žinovė V. Valiulienė.

K. Litvinas

Neatpažįstamai keičiasi gyvenimas

Pasakoja LTSR nusipelnęs mokytojas, Lenino ordininkas PRANAS SULGA

Pakiliai anykštėnai sutiko 1940-uosius metus. Savo džiaugsmą jie išreiškė de-monstracijomis, mitingais, vaikštybėmis. Įsimintinas anykštėnų susitikimas su iš-leistais iš kalėjimo politi-niais kalėjimais. Nors ketu-riadesimt metų praėjo nuo tais metais vykusių rinkimų į Liaudies seimą, tačiau ne-galio pamiršti tos džiugios nuotakos, kuri ženklinio pa-prastu darbo žmonių veldus. Liaudies seimo rinkimų me-tu aš buvau rinkimines ko-misijos nariu, todėl puikią progą turėjau stebėti pakil-las visų rinkėjų nuotakas. Balsuoti atėjo ir tie, kurie buržuazinėje Lietuvoje ne-karė nebuvę balsavę. Ir su-prantama kodėl: juk žmonės balsavo už liaudies iškilus kandidatus.

Atkūrus Tarybų valdžią Lietuvoje, dideli svarbūs už-daviniai išėjo to meto akty-vistams, Anykščių valsčiaus

vadovams: valsčiaus pirmi-ninkui Vladimir Būtenui, sek-retoriui Stasiui Kačergui, partorgui Vasiljevui. Tais reikšmingais Tarybų valdžios atkūrimo metais aš dirbau įprastinį darbą — mokytojavau. Atkreipė dė-mesį ir tas faktas, kad Anykščių mokyklose žymiai padaugėjo mokinių. Jei bur-žuazinėje Lietuvoje mokyk-los suole sėdėdavo apie 120 mokinių, tai ju skaičius tuo metu jau pasiekė 700.

Netikėtai prasidėjęs karas nutraukė šviesaus gyvenimo viltis. Užklupus vokiečiams, pakėlė galvas baltaraiščiai ir buržuaziniai pakalikai. Aš pats buvau suintas ir pa-talpintas laikiname Anykš-čių kalėjime. Jis buvo įreng-tas Vieniobės gatvėje, dabar esančio Anykščių vartotojų kooperatyvo patalpose. Vė-liau buvau perkeltas į Ute-nos kalėjimą. Ten buvo ka-linami ir Anykščių valsčiaus

vykdomojo komiteto sekreto-rius S. Kačergis, pirminin-kas Vl. Būtenas, farmacinin-kas anykštėnas Kudaba. Ko-munistą S. Kačergį buržu-aziniai pakalikai sušaudė.

Kai Tarybinė Armija iš vokiškųjų grobių išvadavo Anykščius, man buvo pave-s-ta vadovauti Anykščių val-sčiaus švietimo skyriui.

Mano skyje augo, plėtosi Anykščiai, gražėjo darbo žmonių gyvenimas. Gražūs nauji pastatai, daugiabučių namų rikiuotė iškilė vienoje mieste. Ir nauji Kultūros rū-mai, nauji ligoninės skyriai, knygynas, Taupomoji kasa, iškilė naujos trečios vidurinės mokyklos korpusai. Kiekvie-ną rugsėjį mokykliniai skam-bučiai į klases pakvičia ke-lis tūkstančius moksleivių. Gera, šviesu akys, kai jie pakiliai nusiteikę, nešini gė-lių puokštėmis skuba į mo-kyklą. Nesulyginama praėitis su dabartimi. Malonus džiū-gesys skaldrina mano, as-tuntą dešimtį peržengusio anykštėno mintis, matant vi-sus šiuos pasikeitimus.

Neužmirštamieji 1940-tieji...

Negris ta diena, kur praėjo ir upės neplauks atgalios, išbėgo nauja prispaudėjų iš tėviškos mūsų žalios...

Ausyse skamba dainos žo-džiai apie reikšmingus 1940-sius metus. Ir kyla vaizdai, veidai, prisiminimai ty įvykių, kurie įstrigo at-mintin prieš 40 metų.

Paskutinieji — 1939-ji — buržuazinio režimo Lietuvoje metai man, 12 metų pa-augliui, įstrigo, kaip labai sunkaus gyvenimo metai mūsų šeimai. Tėvas, Alukėnų kaimo Raguvos valsčiaus mažameis valstietis, už sko-

las buvo priverstas išleiti lė-r-nauti pas Užuraisčių dvari-ninką Petrą Laurinčiuką už 400 litų metinės algos. Motina su trimis vaikais, kurių vyriausias — man, bu-vo 12, o jauniausias — 1-eri metai, likome dirbti ūkyje. Prisimenu, kaip sun-ku buvo atlikti visus „vy-riskus“ darbus ūkyje — ar-ti, šienauti ir kt. Prisimenu, kaip verkėdavau iš pykčio ir bejėgiškumo, kai neklaušė ariant rambus kuinas, kai ne-vertė gražios vagos nulinkes plūgas, kad su mama dvie-se nepajėgdavome į ratus įkelti, mašos bulvių.

Aplė tollinesį mokslo tē-simą nebuvo nė kalbos ir to-dėl, baigęs V skyrių, turė-jau padaryti pertrauką, nes nebuvo iš ko nei buvo pa-samdyti, nei knygų įsigyti. Jos kainavo apie 10 litų, kuriems gauti valstietis tu-rėjo parduoti 2 centnerius grūdų.

Sunku buvo auginti 1 metų broį ir karšinti ser-gančią senelę, kuri mūrė tais pačiais metais, nūsulaukusi medicininės pagalbos, nes ligoninėje praleista para kai-navo 8—10 litų.

(NUKELTA I 3 PSL.)

KOLEKTYVINIS
DARBAS

2 psl. 1980. VII. 19

Neužmirštamieji 1940-tieji...

atkel tai iš prae!

Tėvas visus metus dirbo be Belginių dienų. Tuos 400 litų išminėjo avansu. Iki metų pabaigos įvairiems šeimoms ir ūkio reikams: duonai, pašarui, pirkti pavasarį, mokesčiams mokėti, senelės laidotuviams...

Tokiu būdu vyro darbo diena buvo apmokama truputį daugiau kaip 1 litu, o juk ji trukdavo na 7-8 valandas, o nuo tamsos iki tamsos...

Štai kokie man prisimena paskutinieji buržuazinio režimo metai. Ir jie tokie buvo daugumai mūsų kaimo valstiečių.

1940 metų įvykiai tik silpnai atgarsiais pasiekė atkarpų mūsų kaimą, kur buvo tik vienas radijo aparatas, retai ateldavo laikraščiai. Prisimenu, kad vienamo laikraščio buvo idėta begandio pasirašius kelnes smeltonos karikatūra su eilutės posmu.

Kartą teko susitikti su tarybiniais karaliais. Rusiškai tada įsiminiau vieną žodį — „nechoroš“, kurį visą laiką kartojau, bet kokių karių paklausimą ir purčiam galvą, galvodamas, kad ašau „nesuprantu“.

1940 m. tėvui jau nebebelkėjo eiti tarnauti pas duarinkus, nes nauja Tarybų valdžia panaikino visas skolas.

Nuo rugsėjo 1 d. vėl tapau moksle Raguvoje VI-me

skyriuje. Seimos ekonominė padėtis pagerėjo.

Prisimenu labai įdomias pionieriškas sueigas, išvykas, ekskursijas. Tada mes išmokome ir dainavome ne tik pamokose, bet ir miestelio gatvėse populiarias tarybines dainas „Katiušą“, „Trys tankistai“, „Jeigu karas rytoj“, „Negrįš ta diena“. Tada pirmą kartą išvydome garsius kino filmus.

Prisimenu įdomias ir mąsines spalio ir Gegužės švenčių demonstracijas, kuriose labai aktyviai ir masiškai dalyvavo paprasti kaimo žmonės, nešdami transparentus, raudonas vėliavas.

Tada pirmą kartą išgirdau ir išmokau giedoti tarptautinę darbo žmonių giesmę „Internacionalą“, kuris būdavo giedamas visomis iškilmingomis progomis. Tada klausėmės Raguvos valstiečių pirmininko, komunisto Kazio Baltušniko aistringų revoliucinių kalbų.

Mūsų klasėje mokėsi įvairių tautybių — lietuvių, lenkų, rusų, žydų vaikai. Ir visi mes buvome draugai, gražiai susigyvenome.

Tačiau trumpai buvo pirmieji jaunos Tarybų respublikos gyvenimo metai.

Vos spėjome baigti 6 skyrius, kai prasidėjo baisus karas. Okupantų ir jų talkininkų — baltaraiščių terororas kraujuje paskandino Tarybų valdžią, naują santvarką.

Prasidėjo ilgai ir sunkūs fašistinės okupacijos metai.

Ir šiemet, švenčiant Tarybų valdžios atkūrimo Lietuvoje 40 metines, aš su džiaugsmu žiūriu į visų mūsų žmonių, tame tarpe ir mano gimtojo kaimo, pasikeitusį gyvenimą, gražiai aprengtus ir sočius vaikus, kuriuos, toliau gyvenančius nuo mokyklos, veltui vežioja autobusai, vaikai gauna nemokamus vadovėlius, o kai kurie ir maitinami, nemokamai gyvena bendrabučiuose, veltui vežiojami į ekskursijas, teatrų, varžybas. Visko ir nebeišskaituos.

Norėčiau, kad dabartinių mokslėlių karta žinotų mūsų vyresniosios kartos, sunkių gyvenimą ir kelią į mokyklą buržuazijos valdymo metais, būtų dėkingi Komunistų partijai ir Tarybų valdžiai, sukūrusiai šviesų dabartinį gyvenimą.

Norėčiau, kad su gilia pagarba būtų prisimenami ir gerbiami tie žmonės, kurie dėjo šlaidieninio šviesaus gyvenimo pagrindus, kurie apgynė mūsų tarybinę santvarką ir Tėvynę nuo nuožmaus priešo. Nemažai jų žuvo nuo fašistų ir jų pakalikų — buržuazinių nacionalistų — pirmosiomis okupacijos dienomis. Tėvynės karo frontuose ar nuo bandito paleistos kulkos — pasalinės aršios klasių kovos pokario metais. Visada nešiojime gilią padėką ir pagarbą tiems žmonėms savo širdyse.

A. Jakūnas, mokytojas

KAI KNYGA TAMPA DRAUGU

Tvarkingai lentynose išsidėstiusios knygos, įdomiai apipavidalintos parodėlės, bibliotekoje sukurtas jaukumas byloja, kad čia dirba žmogus, mėgstantis ir išmanantis savo darbą.

Mėgsta savo biblioteką kurkiličiai, užsuka ne vien knygų pasikeisti, žurnalų, laikraščių paskaityti. Jie — aktyvūs masinių renginių, skirtų respublikos 40-mečiui, rajono išvadavimo 35-mečiui ir kitų, kurių per pusmetį organizuota nei 13 dalyvių. Neišsiverstų bibliotekininkė Emilija Paukštelienė be skaitytojų pagalbos organizuoti konkursus, parodėles, bibliografinės anšvalgas. Bibliotekininkė gali didžiuliu, kad tu skaitytojų turi net 710, kad kiekvieną pažįsta, randa laiko pakalbėti, žino poreikius. Su skaitytojais Emilija dirba kryptingai: padės išsirinkti knygą į biblioteką užsukusiam žemdirbiui, moksleiviui, klam telefonu praneš, kad gauta jam reikalinga knyga, žemės ūkio specialistas apie jį dominančias knygas ras informaciją kolūkio skelbimų lentoje. Siemet skaitytojams išduota per 8,5 tūkstančio knygų. Jubiliejiniais metais ypač jaučiamas ausidomėjimas visuomeninė politinė literatūra, kurios išduota pusantro tūkstančio egzempliorių. Suburti skaitytojus, juos sudominti bibliotekininkė padeda ir glaudus bibliotekinės ryšys su partine, komjaunimo bei visuomeninėmis organizacijomis. Kurkiliuose skaito visi: moksleiviai, darbininkai, tarnautojai. Biblioteką lanko 171 Kurk-

bičiai, žino poreikius. Su skaitytojais Emilija dirba kryptingai: padės išsirinkti knygą į biblioteką užsukusiam žemdirbiui, moksleiviui, klam telefonu praneš, kad gauta jam reikalinga knyga, žemės ūkio specialistas apie jį dominančias knygas ras informaciją kolūkio skelbimų lentoje. Siemet skaitytojams išduota per 8,5 tūkstančio knygų. Jubiliejiniais metais ypač jaučiamas ausidomėjimas visuomeninė politinė literatūra, kurios išduota pusantro tūkstančio egzempliorių. Suburti skaitytojus, juos sudominti bibliotekininkė padeda ir glaudus bibliotekinės ryšys su partine, komjaunimo bei visuomeninėmis organizacijomis. Kurkiliuose skaito visi: moksleiviai, darbininkai, tarnautojai. Biblioteką lanko 171 Kurk-

bičiai, žino poreikius. Su skaitytojais Emilija dirba kryptingai: padės išsirinkti knygą į biblioteką užsukusiam žemdirbiui, moksleiviui, klam telefonu praneš, kad gauta jam reikalinga knyga, žemės ūkio specialistas apie jį dominančias knygas ras informaciją kolūkio skelbimų lentoje. Siemet skaitytojams išduota per 8,5 tūkstančio knygų. Jubiliejiniais metais ypač jaučiamas ausidomėjimas visuomeninė politinė literatūra, kurios išduota pusantro tūkstančio egzempliorių. Suburti skaitytojus, juos sudominti bibliotekininkė padeda ir glaudus bibliotekinės ryšys su partine, komjaunimo bei visuomeninėmis organizacijomis. Kurkiliuose skaito visi: moksleiviai, darbininkai, tarnautojai. Biblioteką lanko 171 Kurk-

J. Junevičius

Autoriaus nuotraukoje: Emilija Paukštelienė (kairėje) ir Kurkilių kolūkio buhalterė Anelė Matulienė skaido tik ką gautą fotoalbumą „Siauliai“.

Neveltui dirbta ir kovota

Pasakoja JUOZAS RAEINKA, pensininkas, Didžiojo Tėvynės karo dalyvis

Neįtikėtinos mano vaikystės atsiminimų nuotrupos. Mes augome aštuoni vaikai mažytėje grytelėje, kur buvo vienintelis, gal kokių vienuolikos kvadratinį metrų kambarys — kartu virtuvė ir miegamasis. Visai šeimai duoną uždirbo vienas tėvas, o ligota motina vos galėdavo ruošti virtuvėje. Prisimenu, iki eoties pavalgydavom tik per religines šventes.

Paprastiausio amato išmokiui darbininko sūnui tais laikais buvo nelengvas dalykas. Paskutiniaisiais buržuazijos valdymo metais Anykščiūose buvo daug veltinių dirbtuvėlių. Priėmė žmogų į darbą, meistrai niekad nemokėdavo jo visų gamybos paslapčių: bijojo konkurencijos. Gerai, kad mano tėvas Rusijoje buvo išmokęs gaminti veltinius — jis ir

mano žmogui užsidirbti duoną. Pliusau pas veltinių dirbtuvėlių savininkus Svėdasuose, Pasvalyje. Pastarajame miestelyje dirbtuvėlės savininkas subankrutavo, ir tada likau bedarbis. Grižtu į tėviškę — ir čia darbo nesiseka rasti.

Skurdas, nepriteiktai vertė mano ir kitus darbininkus ieškoti kelio, kaip išsikvoti geresnį gyvenimą. Susitikdavome su pagrindiniais komunistais, komjaunuoliais. Iš jų sužinojau tiesą apie Spalio revoliuciją, pirmąją darbininkų ir valstiečių valstybę — Tarybų Sąjungą.

Visi mes, paprasti darbininkai, su viltimi žvelgėme į Rytus. Nepamirštu tos džiaugsmingos dienos, kai mes sveikinome įvažiavusius į Anykščius Tarybinės Armijos tankistus. O netrukus žlugo išnaudotojų valdžia. Aš tada dirbau Saldutiškio lentpjūvėje.

jos tankistus. O netrukus žlugo išnaudotojų valdžia. Aš tada dirbau Saldutiškio lentpjūvėje.

Nelengva buvo kurti naują gyvenimą. Tie, kas prarado fabrikus ir dvarus, prėšinosi darbininkų valdžiai, kaip įmanvdam organizavosi pogrindyje į slaptas gaujas. Teko paimiti ginklą į rankas, kad duotume jiems atkirtį. Aš vienas pirmųjų stojau į tarybinės milicijos gretas.

Klaslingai vėpuolius šalį fašistams, iš pakamptų išlindę kulkosvaidžiai ir šautuvais ginkluoti baltaraiščiai, buvo šauliai. Jėgos buvo neįlgios, teko mums trauktis į Rytus. Skaudančia širdimi palikome artimuosius, nežinodami, ar beprasimatyseme gvi Pergalės dieną.

nuikelta iš prae!

Lenino idėjų nemirtingumas

Pasakoja JONAS ILČIU KAS, TSKP narys nuo 1940 metų, Didžiojo Tėvynės karo dalyvis

Mano jaunystė prabėgo reakcijos siautėjimo Lietuvoje metais. Kai po fašistinio perversmo buvo sušaudyti Lietuvos Kompartijos vadovai, partija veikė giliai pogrindyje. Bet fašistų persekiojimui neįstengė iš darbo žmonių atminties išdildyti šviesių prisiminimų apie Tarybų valdžią, nesustabdė Lenino idėjų plitimo. Susipažinęs su jomis, aš, kaip ir daugelis darbininkų, supratau, jog Lenino nurodytas kovos kelią yra teisingas. Su visu jaunatvišku ryžtu aš pats padėjau platinėti pogrindinę literatūrą. Sėkmingai pavyko pirmasis žingsnis — Komunis-

tu partijos atsišaukimų ir platinimas Alytaus kareivinėse.

Vėliau, po demobilizacijos, teko skieisti partijos žodį Utenos apskrityje valstiečių tarpe. Darbo žmonės, ypač jaunimas, vis aktyviau priešinosi smeltoniniam režimui, stėjo į revoliucinės kovos kelią.

Visi mes tikėjome, jog liaudies rūsytė sutrupins kapitalistinę santvarką.

Taip ir atsitiko neužmirštamais 1940 metais. Su kikiu džiaugsmu tada mes sutikome išleistus į laisvę politinius kalinius, kaip visi skubėjome kurti naują gyvenimą! Liepos mėnesi Lietuva skelbiama Tarybų Socialistinė Respublika, o po mėnesio jau ryžtingai likvidavome per amžius viešpatavusią nelygybę: dailiame darbininku ir buožiū žemes neturtingiems valstiečiams. Aš buvau paskirtas žemės dalijimo komisijos pirmininku.

Žemės dalijimo neuždelsime, ir buvę mažžemiai, naujakuriai rudenį naujuose sklypeliuose jau sėjo rugius. O dar vėliau patiems neturtingiesiems padėiome įsikurti, neatlįgintinai davę karvės iš konfiskuotų dvarų turto. Tada žemės dalijimo komisija jau buvo atlikusi savo darbą ir aš buvau paskirtas Daugailių valsčiaus vykdomojo komiteto pirmininku.

Valstiečiai džiaugsmingai sutiko Tarybų valdžios atkūrimą, o lei buvo iu tarpe buržuazinės propagandos angantu, abelotantiu — tai ir šie greitai įsitikino, jog naujoji valdžia gina jų interesus. Todėl į 1941 metų Gegužės Pirmosios demonstraciją iš kaimų į Daugailius

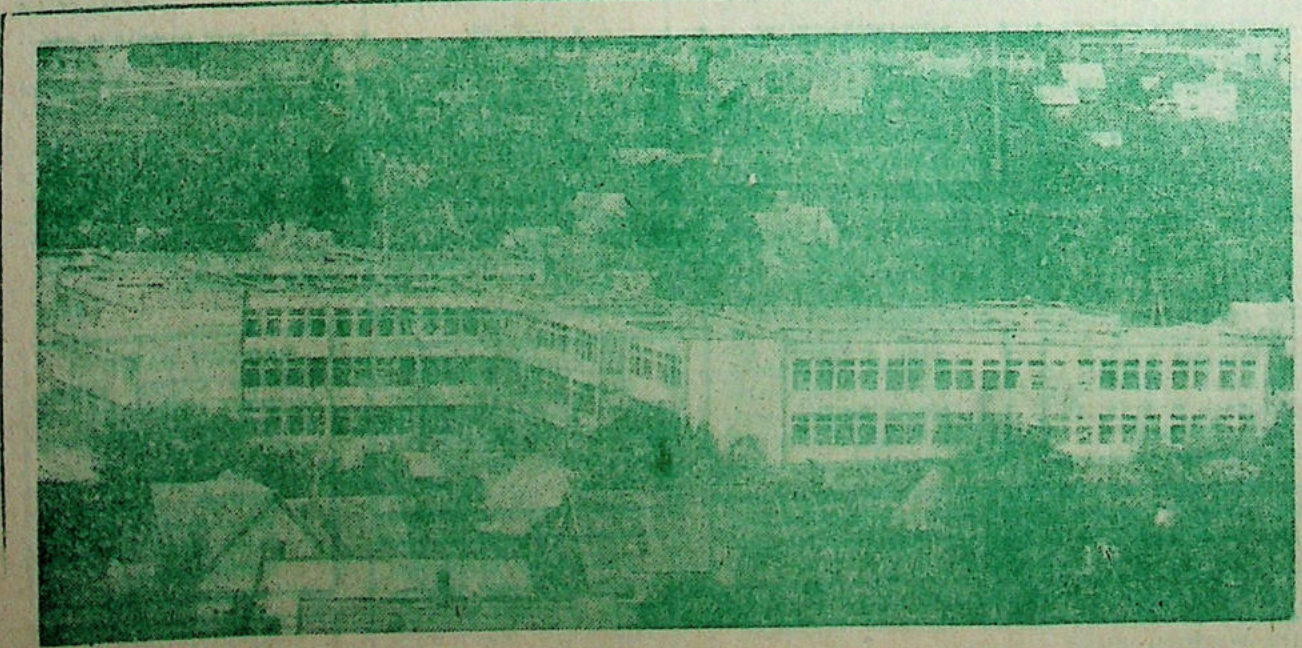
rinkosi minios žmonių su vėliavomis, plakatais. Skambios dainos, šūktai — viskas bylojo, jog žmonės tik šviesiai ateitimi. Kas galvojo, kad tai paskutinė džiugi šventė prieš kliaingą fašistų antpuolį...

Karo metais kovausi 16-osios Lelijavos divizijos eilėse, buvau artilerijos baterijos partorgu. Dar nebuvo išvadota visa Lietuva, o mane partija jau pakvietė ruošti sugrąžtos tėviškes atkūrimui. Demobilizavęs dirbau partinį darbą Utenos apskrityje, buvau Debeikių valsčiaus partorgu.

Nelengva buvo kurti pirmuosius kolūkius. Kaimie priešas veikė klasingai, iš pasaly bauginio valstiečius. Daug žmonių sumokėjo gyvybę vien už tai, kad ryžosi burtis į kolūki.

Ilgus metus man padam teko vadovauti kolūkiui, susikūrusiam Jono Biliūno tėviškėje ir pavadintam raiyto vardu. Trūko tada patyrusių specialistų, technikos, trauši, bet netrukio žmonėms atkakumo, tikėjimo šviesesne ateitimi. Kūklus tada buvo ir šio, ir kaimyninių kolūkių gambiniai rodikliai, o visgi tai buvo tas pamatas, ant kurio išaugo dabartinės miestų ir gyvenvietės, fermų kompleksai.

Išėjo į užtarnautą poilsį, šiandien mūsų kartos žmonės gali pasidžiaugti, jog mūsų vaikai sėkmingai vykdo Lenino priesakus. Žemdirbys šiandien gyvena ne tik pasiturintai, bet ir laukiai, įdomiai — tai ypač matyti buvusiam J. Biliūno kolūkyje, tapusiam Elminikiu eksperimentinio ūkio padaliniu. Tai, kas Tarybų valdžios atkūrimo metais atrodė tolima svajone, šiandien tapo tikrove.

Pietiniame miesto pakraštyje iškilio 1280 vietų III-os vidurinės mokyklos korpusai

→ Junevičiaus nuotr.

Neveltui dirbta ir kovota

Naujos sąlygos — didesni reikalavimai

„Už drąsą“

Patekę į 16-ąją divizioną patyriau, kas tai yra tautų draugystė. Lietuvis, rusas ar uzbekas — visi dalijomės paskutiniu duonos kąsniu, tabako žiupsneliu. Šis brolybės jausmas mums padėjo stilingai prieiti prie šios divizionas, ginkluotas iki dantų.

Zygiuodami į vakarus, regėjome vis naujus fašistų barbariškumo pėdsakus. Vietur, apžiūrėdami pamatę tanką, pamatėme prie jo lytin prištita beaisvės skeletą. Baltarusijos kaime išvydoma trejas skirtingo aukščio kariuomenės vaikus, moterims ir senjams. Būdingai pasistengė, kad priešmirtinėje agonijoje aukos kojomis siektų žemę ir ilgiau kankintųsi.

Šių valdų niekada nepamiršiu. Tegu ir mūsų vaikai žino, kaip fašistai keršijo laudžiai už laisvės troškimą.

Paskutinės karo dienos buvo vienos sunkiausių. Jau Tarybinė Armija buvo už-

ėmusi Berlyną, o mes šturmuojame gerai įsitvirtinusią fašistų grupuotę prie Liepojos.

„Neseniai mano tėvas, pajutęs senkančią jėgą, pasiūlytė mano ir perdavė ilgai saugotus dokumentus. Tai pranešimai iš karinio dalinio apie mano dalyvavimą kautynėse, apie įteiktus medalius „Už kovos nuopelnus“, „Už drąsą“. Iki šiol aš nežinojau, kad tėvams dalinio vadas ir jo pavadootojas buvo parašę tokius laiškus. O nusipelniau aš medaliu „Už drąsą“ tada, kai, prieš bomboms sprogdant aplinkui, išgelbėjau sužeistą karininką: paskutiniąsias karo metus buvau samaitas.

Nebuvo kada išstėti, grįžus iš fronto. Mes, tarybiniai aktyvistai, tada pirmieji valėme Anykščius nuo griuvėsių, atstatėme sugriautas įmones. Trūko malato, o iš pasalų kasnakty kodavo buržuazinio nacionalisto kulka. Ne vieno draugo gyvybę ji nusinešė.

Pokario metais teko dirbti miesto vykdomojo komiteto pirmininku, spaustuvės vedė-

ju, o užvis daugiausia — pagal seną profesiją: veltinių arteleje, vėliau išaugusioje į fabriką Siame fabrike aš įstojau į šlovingosios Komunistų partijos eiles.

Šiandien, Tarybų Lietuvos 40-mečio išvakarėse, mūsų kartos žmonės didžiuodamiesi gali pasakyti neveltui kovota ir dirbta. Be išnaudotųjų sukūrėme sau tokį gyvenimą, apie kurį buržuazijos valdymo metais svajojo engiamieji beturčiai. Iš visos širdies noriu palinkėti mūsų jaunajai kartai, kad ji nepatirtų karo baisybių, sukurtų sau dar laimesnį gyvenimą.

Pastaraisiais metais mūsų respublikoje gyvulininkystė sparčiai specializuojama ir koncentruojama. Pertvarkoma pramoniniais pagrindais. Jau pastatyta maždaug 400 pienininkystės ir kiaulininkystės kompleksų. Šiuo metu žemės ūkyje dirba daugiau kaip 72 tūkstančiai gyvulininkystės darbuotojų. Nemažai nuveikta gerinant darbuotojų gamybines ir buitines sąlygas, tobulinant darbo organizavimą. Dabar respublikoje yra maždaug dešimt rajonų, kurių didesnėje pusėje ūkių rytmetinis melžimas pradėdamas 7–8 val.

ryto. Atsakyti naktinio darbo įgalino išaugęs fermų techninis lygis, apsirūpinimas pieno šaldytuvais.

Naujos sąlygos gyvulininkystėje — tai kvalifikuotas darbas, geras technikos žinojimas, tinkamas sudėtingų mechanizmų valdymas. Kompleksiškai mechanizuojant gyvulininkystę, atsirado visiškai naujos specialybės. Tai — kompleksų įrengimų derinimo ir remonto šaltkalviai, pašarų ruošimo ir išdalavimo operatoriai ir kitos. Kol fermose buvo mažai mechanizmų, gyvulininkystės specialybei įgyti užteko gamybinio instruktoriaus arba trumpalaikio kursų. Kitokia padėtis dabar, kai pramonė patiekia gyvulininkystei vis sudėtingesnių mechanizmų. Tik tas, kas turi daug įvairių žinių ir praktinių įgūdžių, gali juos našiai eksploatuoti. Todėl įgyti šiuolaikinių gyvulininkystės specialybių tikslingiausia kaimo proftechninėse mokyklose, kur tam sudarytos tinkamos sąlygos. Visos mokyklos, rengiančios masinių gyvulininkystės profesijų kadrus, pertvarkytos į vidurines. Tai reiškia, kad kokią gyvulininkystės specialybę žmogus bepasirinkytų, per trejus mokymosi metus įgys profesiją, ir baigs vidurinį mokslo.

1980–1981 mokslo metais primuma į septynias gyvulininkystės specialybes: pieninės galvijininkystės ir mėsinės kiaulininkystės kompleksų operatorių, mechaninio melžimo meistro, vandens valymo įrengimų šaltkalvių techniku ir kitų. Pvz., Kalšadorių, Viesvilės ir Balbieriškio kaimo proftechninėse mokyklose būsimieji pieninės galvijininkystės kompleksų operatoriai susipažins su galvijų anatomija ir fiziologija, pašarų ruošimo bei naudojimo technologija, išmoks naudoti gyvulininkystės mechanizmus. Mechaninio melžimo meistrai rengiami Slapaberžės kaimo proftechninėse mokyklose. Kitų gyvulininkystės specialybių galima įsigyti taip pat Zemaičių Naumiesčio, Veprių, Zelmelyje, Dieveniškių, Ateityje gyvulininkystės specialybes rengiančių mokyklų tinklas išplėstas. Moksleiviai gauna nemokamą maitinimą, aprūpinami bendrabučiu ir drabužiais, mokamos atlyginamosios. Asmenys, įgiję vieną iš gyvulininkystės specialybių, paskirstomi dirbti moderniose fermose ir kompleksuose. Jie dirbs penkių dienų darbo savaitę.

Vytautas Skebas
Žemės ūkio ekonomikos
instituto mokslinis
bendradarbis
(ELTA)

SPORTAS

„Automobilistas“ — „Technika“

Miesto stadione įvyko eilinės LTSR „Nemunas“ čempionato futbolo rungtynės. Vietos „Automobilisto“ komanda susitikė su Radviliškio „Technikos“ vienuolike.

Pirmajame kėlinyje anykštiniai žaidė išvermingai, daug sudarindavo pavojingų momentų prie „Technikos“ komandos vartų. 36 kėlinio minutėje po „Automobilisto“ komandos puolėlio K. Berezausko tikslaus smūgio svečiams žaidimą reikėjo pradėti iš aikštės vidurio. 1:0 pirmąją anykštiniai. Prieš baigiantis kėliniui, „Technikos“ komandos futbolininkai prasiveržė baudos aikštėje. Rungtynių teisėjas paskyrė 11 metrų baudinį į svečių vartus ir rezultata padidino iki 2:0.

Po pertraukos šiek tiek aikštėje susktyvino žaidimą „Technikos“ futbolininkai. Jie daugiau perėjo į puolimą, geriau žaidė gynbos linija, ir anykštinams sunkiau buvo prasiveržti prie baudos aikštės ir kamuolių smūgiuoti į vartus.

Iki rungtynių pabaigos likus žaisti 3 minutėms, prasiveržė „Technikos“ puolėjas pro anykštinę gynbos liniją ir nuginklavo „Automobilisto“ komandos vartininką — rezultata sušvelnino.

Rungtynės baigėsi rezultatu 2:1 „Automobilisto“ komandos naudai.

A. Nemunaitis

Ukmergėje

„Tiesos“ taurės varžybose Anykščių „Automobilisto“ futbolo komanda buvo išvykusi žaisti į Ukmergę, kur susitikė su vietos „Vienybės“ komanda. Rungtynės pralaimėjo rezultatu 2:4.

Kadangi šios rungtynės vyksia minuso sistema, todėl po pirmo pralaimėjimo toliau mūsų komanda kovoti dėl šios taurės neturi teisės.

A. Narantis

Daugėliuose

Anykščių „Automobilisto“ futbolo komanda žaidė eilines LTSR „Nemuno“ čempionato rungtynes su vietos „Keramikos“ vienuolike.

Prausidėjus žaidimui, aikštės šeimininkai greitomis ir staigiomis atakomis sugebėjo nuginkluoti anykštinę vartininką ir savo komandą išvesti į priekį. Tačiau šeimininkams šiuo rezultatu ilgai tenkintis nepavyko. Gerai susižaidus „Automobilisto“ puolimo linijai, 30-oje žaidimo minutėje A. Ceponis rezultata išlygino. Kėlinys baigėsi lygiomis 1:1.

Po pertraukos anykštiniai puolėliui V. Makasejevui 37 žaidimo minutėje pavyko prasiveržti pro „Keramikos“ gynybą ir tiksliu smūgiu nukreipti kamuolį į aikštės šeimininkų vartininko saugomus vartus.

Susitikimas tarp „Keramikos“ ir „Automobilisto“ baigėsi rezultatu 2:1 anykštinę naudai.

A. Nemickas

Keturis tūkstančius sporto komentatoriams skirtų televizorių „Silelis“ Maskvos Olimpiadai pagamino Kauno radijo gamyklos kolektyvas. Šis televizorius montuojamas į komentatoriaus darbo stalą, jis dirba komplekse su olimpine televizijos aparatūra ir gali priimti 33 skirtingas programas.

NUOTRAUKOJE: Olimpiadai televizorių „Silelis“ G. Svitojaus (ELTA) nuotr.

VYTAUTUI PAVILONIUI

Lūdesio valanda, mirus mylimam tėveliui, reiškia nuosirdžią užuojautą.

Bendradarbiai

BRONEI ZLATKIENEI

Gilios lūdesio valanda, mirus mylimam tėveliui, nuosirdžią užuojautą reiškia

Andrioniško kolūkio valdyba ir profsąjunginė organizacija.

JANEI VAITIEKONIENEI

Tegu nuosirdžius užuojautos žodžiai paguodžia Jus lūdesio valanda, netekus brangios mamytės. Sadūnai, Talačkos, Striukai, B. ir V., G. ir B. Beinoriai

Nuosirdžiai užjaudame KAZI DAGILĮ, mylimam tėveliui mirus.

Kavarsko I-os raj. II-goninės darbuotojų kolektyvas

JANEI VAITIEKONIENEI

Dėl mylimos mamytės mirties reiškia nuosirdžią užuojautą. Satkevičiai, Staškevičiai, Jakniūnai, Zvikiėnė

BRONIUI BAKULAI

Gilios lūdesio valanda, mirus mylimam mamytėi, nuosirdžią užuojautą reiškia

Vyno pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ administracija, profkomitetas ir choristai

Gyventojų žinai

Kupiškio RVK paruošų kontora superka iš gyventojų rūkytus lašinius ir kitus žemės ūkio produktus. Parduodant lašinius, reikia turėti veterinarijos pažymėjimą. Dėl smulkesnės informacijos kreiptis į Paruošų kontorą (Kupiškis, Seinausko 8) arba skambinti telefonu 5-24-67. Paruošų kontoros direktorius

Šią skaudžią gyvenimo valandą, netekus mylimos motinos, VYTAUTUI DANIONUI gilia užuojautą reiškia

„Atžalyno“ kolūkio kontoros darbuotojai.

Mirus mylimai motinai, nuosirdžiai užjaudame VYTAUTĄ DANIONĄ.

„Atžalyno“ kolūkio valdyba, pirminė partinė ir profsąjunginė organizacijos

ALBINUI GALVONUI

Dėl mylimo tėvelio mirties nuosirdžią užuojautą reiškia

Elmininkų bandymų stoties eksperimentinio ūkio Elmininkų skyriaus mechanizatoriai.

STASIUI ZIBUCIUI

Tegu nuosirdžius užuojautos žodžiai paguodžia Jus lūdesio valanda, mirus mylimai žmonai.

Choristai

Nuosirdžius užuojautos žodžius skiriame bendradarbiui JANINAI VAITIEKONIENEI, mirus mylimai mamytėi. Socialinio aprūpinimo skyriaus darbuotojų kolektyvas

Reikalinga

„Puntuko“ kolūkiui reikalinga sekretorė-mašininkė. Kreiptis į kolūkio valdybą arba skambinti telef. 5-16-94, 5-11-92.

Kolūkio valdybos pirmininkas

Dekoja

Nuosirdžiai dėkojame „U1 taiką“ kolūkio valdybai, profsąjunginei organizacijai, kaimynams, giminėms, visiems, kurie užiautė ir padėjo mums sunkią valandą, palydint į paskutinę kelioną brangią mamytę ir žmoną Veroniką Jurkšienę. Dukterys, sūnus ir vyras

Nuosirdžiai dėkojame Elmininkų bandymų stoties eksperimentinio ūkio darbuotojams, bendradarbiams, rajoninio gamybinio susivienijimo ir Agrocheminio susivienijimo darbuotojams, kaimynams, giminėms, visiems, kurie užiautė ir padėjo, mirus mylimai mamai. Cepukai

Nuosirdžiai dėkoju Svėdasų komplekso profsąjunginei organizacijai, giminėms, kaimynams, visiems, kurie užiautė ir padėjo man, laidoliant mylimą mamytę Eleonorą Binkienę.

Sūnus

BRONIUI BAKULAI Gilios lūdesio valanda, mirus mylimam mamytėi, nuosirdžią užuojautą reiškia

Vyno pramonės gamybinio susivienijimo „Anykščių vynos“ vyno medžiagų baro bendradarbiai.

Nuosirdžiai užjaudame ONĄ GUOBUZIENĘ, mirus broliui. Poilsio namų „Silelis“ darbuotojai

Rinko Panevėžio spaustuvė. Rinko Panevėžio spaustuvė. Rinko Panevėžio spaustuvė.

234930 Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktoriaus 5-14-74, red. pavaduotojo 5-14-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiškų ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Коллективный труд» («Коллективный труд») — орган Аникияйского районного комитета КП Литвы и Аникияйского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)

Rinko Panevėžio spaustuvė. Rinko Panevėžio spaustuvė. Rinko Panevėžio spaustuvė.

Tir. 11.243

Užsak. Nr. 1119